

הדיווח על הנשק הגרעיני - פעולת-תגמול של קיסניג'ר

הדברים נאמרו אומנם בסוד כמוס, אבל הסוד היה עדיכדיכך כמוס, שהיה מובטח מראש כי יתפרסם כבר למחרת בכותרת ראשית בעיתונים האמריקאיים החשובים. היו אלה חברי המכון האמריקאי לאירונר-אוטיקה ואסטרונוטיקה, שבפניהם בחרו ראשי סוכנות-הביון המרכזית של ארצות-הברית לגלות, מה שאמור היה להיות סוד שמור ביותר: מיספר הפצצות הר געשיות הנמצאות, מוכנות לשימוש, בידי ישראל. כדי למנוע ספיקות ביחס לחשיבותו של המידע שנמסר להם, הודגש באוזני המאזינים כי אסור להם לערוך רשימות, ואל להם לספר לאיש מה ששמעו. כך הובטח שהם יבינו איזה סקופ סופר באוזניהם, וירוצו לדווח עליו. ואומנם, ביום הראשון השבוע הופיע הוושנינגטון פוסט עם הידיעה המרעישת: בידי ישראל נמצאות כיום 20 פצצות גרעיניות, לעומת 10 שהיו בידיה לפני שנה. מכה מתחת לחגורה. רק תמימים יכלו להניח שהדלפה מכוונת זו היתה מקרית. העיתוי ואופן ההדלפה הסגירו מיד מה שהסתתר מאחריה.

אין זה סוד כי כיום משמשת סוכנות-הביון האמריקאית אחד המכשירים היעילים ביותר בידי של הנרי קיסניג'ר, שרהחוז האמריקאי, המשתמש בהן למטרות מדיניות-החץ וכן למטרות מדיניות-הפנים. לודעי-דבר לא היה ספק: קיסניג'ר נקט פעולת-תגמול נגד ממשלת-ישראל. בשבועיים האחרונים החלה ישראל להריע עיש עולמות בקשר לכוונת ממשלת ארצות-הברית לספק נשק אמריקאי למצריים, בי השראת ממשלת-ישראל גויסה יהדות ארצות-הברית, כדי להפעיל לחצים על ה-ממשלה לחזור בה מכוונתה זו. מסע-הבחירה רות המוקדם של פורד נגדע לא-במעט. קיסניג'ר גויס לעזרה, הוא שלף מתוך הכובע את המידע על כוחה הגרעיני של ישראל, היכה באמצעותו את ממשלת ישראל מתחת החגורה. שכן, תהא, כאשר יש אישור ורשמי של סוכנות-הביון הר אמריקאית שבידי ישראל אכן נמצאות 20



שר-החוז קיסניג'ר (בקאריקטורה של מוזרין) * ניצחון "היהודון" על חביבי היהודים

דיעות

הקרב סביב

הפיתרון הפלסטיני

החזיתות מתבהרות:

רענן וייץ בעד, ג'ורג' חבש נגד, עבדאללה חורני בעד

היתה זו ידיעה מהממת לגבי רבים. במרכזה עמד ד"ר רענן וייץ, ראש המחלקה להתיישבות של הסוכנות היהודית

מדי. ה"דטאנט" נהרס. ג'ורג' פורד עומד להפסיד בבחירות בינלאומי. משום כך ייאלץ פורד להשליך את הפרופסור אל מצולות הים, כמיטען המפריע לספינתו. השבוע הזהים קיסניג'ר את כולם. הוא רכב שוב על הגל.

לא היה כדאי. נגד קיסניג'ר נערכו שלושה מן המועמדים החשובים לנשיאות: רונלד רגן הרפובליקאי, ג'ורג' וואלס ותונרי ג'קסון הדמוקרטיים (ראה עמוד 19). חתח לחץ הסתערותם המרוכזת, ניראה כאילו קיסניג'ר עומד להתמטט.

אולם קרה ההיפך. בבחירות המוקדמות במדינת פלורידה נכשלו כל שלושתם. סיקרי דעת-הקהל הוכיחו כי שלושתם היו

שונים והתפרסמו בעולם כולו תצלומים של נוער פלסטיני מתמרד, היתה לדברים תהודה מיוחדת. הצעתו של וייץ תואמת את מינוש המועצה הישראלית למען שלום ישראל - 1977 פלסטיני. הוא הוסיף הצעה שעמדה גם לגנד עיניהם של מנחסי המינוש, אך לא נכללה בו בפירושי: לסלול כביש אכסר טריטוריאלי, שיחבר את עזה עם הגדה. כצעד ראשון, הציע וייץ להכריז על השטחים המוחזקים כעל חבלים עצמאיים. הכרה באוייב. גם מעבר לגבול גרמה פעולת המועצה הישראלית לזיכיות שפורץ כימעט בגלוי בין האירגונים הסלסטיניים בבירות לבין עצמם. עוד קודם שהמאורעות האחרונים בלבנון הסירו שם את הדעת מן הבעייה הפלסטינית (ראה לעיל), הגיב אחד הביטאונים העיקריים של "חזית-הסירוב" על פעולת המרעשה. נדאל אל-שעב ("מאבק העם") הוא כלי-ביטוי של האופוזיציה הקיצונית באש"ף. כתב העיתון:

"למרות שממשלת ישראל ממיכה לסרב בעקשנות לכך שתקום מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת-עזה, החלו ישראליים רבים לקבל, באחרונה, את רעיון המדינה הפלסטינית כסיתרון לבעייה הר פלסטינית."

אנשי חזית-הסירוב, המתנגדים לשלום, אינם שמחים על כך. "אולם עלינו לראות כיווני-מחשבה אלה באור הנכון. המכנה המשותף לכל אותן דעות (בישראל) הוא שאש"ף צריך להכיר ביישות הציונית, ולהודות בחוקת גזילת האדמה הפלסטינית על-ידי הציונות, וכמו-כן שהמדינה (הפלסטינית) שתקום תקיים קשרים טיב-עיים עם האוייב הישראלי, החל בהכרה מדינית וכלה בשיחות-פעולה כלכלי. לכן, כל הניסיונות הנעשים על-ידיסוד שינוי שחל, כביכול, בעמדת סקסור לא-מבוטל של ישראלים לגבי זכויות הפלסטינים, הם הסרייבסיס."

הביטאון מציע להמשיך במאבק המזויין, עד שילמדו הישראלים שעליהם לוותר על "היישות הציונית". אולם נוסח המאמר מעיד כי הוא נועד להתחוכך עם החוגים השליטים באש"ף, ובעיקר בתנועת פתח, המוכנים להסכים להסדר פלסטיני-ישראלי על בסיס של דו-קיום בין שתי מדינות. יידיד מפמ"ה. סימן אחר לכך בא השבוע מבירת יוון.

באחונה נקטים, במשך יומיים, כינוסי זוסא של גוף המתקרא הוועד הפועל של ועדת-הפעולה הבינלאומית למען שלום צודק במזרח התיכון, המסונף לגופים פרו-קומוניסטיים. לכינוס באו נציגים של חוגים ערביים פרו-סובייטיים, זביניהם נעים אל-אשהב, מראשי הקומוניסטים הר ירדניים, היושב עתה בפראג, יליד הברון שישב בזה אחר זה בכלא הירדני הר-ישראלי; ד"ר ריפעת סעיד, מאנשי הר שמאל המצרי; נציג הבעת הסורי ר נציג האופוזיציה השמאלית המארוקאית. מישראל נסעו לכנס נתן ילין-מור ועוזי בורשטיין, דובר רק"ח, ואילו מאש"ף באו עבדאללה חורני, מנציגי אש"ף באירופה, וראש מועצת כפר-הלחל שגורש, ד"ר מוסטפה מלחם.

האפתעה של הכנס באה בסופו בשעת מסיבת-עיתונאים משותפת של משתתפיו. שלא לומר התוכנית, קם חורני (39), יליד כפר מסמיה שליד גדרה, ומסר הודעה מוכנה-פראש.

הכריז חורני, באוזני העיתונאים הר יווניים:

"אנו, הפלסטינים איננו נלחמים נגד היהודים, אלא נגד הציונות ונגד גירוש הערבים הפלסטיניים מאדמותיהם. אנו נלחמים למען הקמת מדינה לא-ר מית משלנו, בשטחים הכבושים מאו 1967. יחד עם זה, כפי שאמר יו"ר אש"ף, יאסר עראפאת, אנו חולמים על יום ש תקום בארץ כולה מדינה דמוקרטית אחת. הגשמת החלום הזה תהיה תוצאה של מאבק משותף של יהודים וערבים פלסטיניים. אנו יודעים שמבלי שתיהודים יסכימו לרעיון הזה - לא תקום מדינה דמוקרטית אחידה. היא תקום רק על בסיס רצונם החופשי של שני העמים."

הדברים לא היו חדשים, והם נאמרו כעבר על-ידי סעיד חמאמי, נציג אש"ף בלונדון, ואחרים. אך הפעם היה הנוסח חד-משמעי יותר, גם מבחינת הגדרת מיקומה של המדינה הלאומית הפלסטינית בגדה וברצועה, וגם מבחינת הגדרת רעיון "המדינה הדמוקרטית" כחלום רחוק - שעליו קיים וטו ישראלי.

* הכותרת המקורית: "אני מעדיף לש" מור על המהליכים שלי בסוד" ** יושבים מימין: נעים אל-אשהב, עלי ג'אוואהרי מסוריה, עוזי בורשטיין.



מסיבת-העיתונאים באתונה: ידן-מור (מימין) וחורני (משמאל) ** וטו ישראלי על, "חלום עראפאת"

דית. קשה לתאר אדם ציוני יותר, מימסדי יותר ודבק יותר בדוקטרינה השילטונית של מיסלגת-העבודה.

אולם השבוע זרק וייץ, בן שושלת של מארגנייה-התנחלות, פצצה. במיסמך שהגיש ללישכת מיסלגת-העבודה, הציע לה לפעול להקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה.

ליתר ביטחון, אויזר וייץ גם שתי אפי-שרויות אחרות: החזרת השטחים לירדן ופדריציה בין ממשל-עצמי-פלסטיני וישראל. אך לא היה ספק מהי הצעתו.

הצהיר וייץ, באוזני מעריבי: "הסטטוס קוו יביא להידרדרות חמורה. משום שיש צורך במתן ביטוי מדיני עצמאי לתושבים הערביים בשטחים המוחזקים. בלעדי זה, לא ייכון שלום בינינו ובינם." בשבוע שבו סערו ההפגנות בכל ערי הגדה המערבית, הוטל עוצר במקומות

במצב חזק יותר לפני שתקפו את קיסניג'ר. ונסתבר שההתקפה הויקה להם.

הנרי הגדול לא התמהמה. הוא עבר מייד למיתקפת-נגד. השבוע נשא גאוס רבי-רושם, שבו דיבר על ירכיבו כבון גלוי, הזמין אותם לפרט באוזני העם האמריקאי את האלטרנטיבה המוצעת על-ידם.

שלושתם הגיבו בועם, אך לא נענו ל-הזמנה. כמו אנשי הליכוד בישראל, הם נאלמו ברגע שנדרשו לפרט את המדיניות האלטרנטיבית שבאמתחתם.

פורד, שמצבו השתפר, מבין עתה כי הפרופסור המבריק הוא נכס. ולא מיטען מיותר. התוצאה: אם אומנם ייבחר פורד מחדש, ייתכן מאד כי קיסניג'ר יישאר במשרד-החוז במשך ארבע שנים נוספות. על כל פנים: כימעט בטוח שהוא יישאר בתפקיד במהלך כל שנת 1976.

פצצות גרעיניות, איזה טעם יש עוד בכל המהומה סביב אספקת שישה מטוסי-תובלה אמריקאיים למצריים?

מדיניות

ד"ר הנרי רוכב שוב

מי שמחכה לנפילתו הקרובה של "בעד הגווייה"

עשוי להתאכזב

שונאו הרבים של הנרי קיסניג'ר בישר ראל חיכו בשבועות האחרונים, כששעוץ העצר נכון בידם. הם ידעו כי "היהודון" צריך ליפול בעוד חודש, בעוד שבוע. קיסניג'ר, הם ניבאו, הפך בלתי-יפולארי